

telse, jeg den Gang fik af de Mænd, hvis Egenskaber dette Billede karakteriserede, have de ikke senere ændret. De have ved enhver Lejlighed søgt at komme ovenpaa, søgt at blive de ledende her i Landet. Maaske sidde de inde med Evner hertil, men saa skulde de være gaaede Arbejdets Vej og være komne frem ad den, de vilde da have bevaret vor Sympati i Stedet for at støde os fra sig.

De er ikke blevne bedre den Dag i Dag. Jeg gik i Formiddags en lille Tur gennem Kongens Have og gennem den saakaldte Hørups Port — jeg har ikke noget imod denne Betegnelse, Hørup kan trods alt nok fortjene, at en Port i Kongens Have bærer hans Navn. Jeg saa paa den Skikkelse, som staar derindenfor, den vrede Mand, som misforstaaende Ensidighed har sat der, og da jeg saa denne Skikkelse staa paa denne skønne Plet — havde jeg nær sagt, men det tør jeg ikke sige — paa den tiltalende Plet, som Kongens Have i Virkeligheden er, var min første Tanke, at naar Studentersamfundet bygger sig en monumental Bygning som den, Studenteforeningen nu opfører, kunde det sætte denne vrede Skikkelse foran Bygningen. Han skal nok hindre de Folk, som ikke staa paa Højde med dem, der bo indenfor Døren, i at komme indenfor, han ser vred nok ud dertil. Der var ogsaa en anden Ting, som randt mig i Hu. Den højtærede Indenrigsminister var — jeg ved ikke, om han er det endnu — Redaktør af Tidsskriftet „Det ny Aarhundrede“ og har som saadan Ansvaret for, hvad der staar i dette Tidsskrift. Jeg kom i Tanke om en lille Opsats, jeg læste i „Det ny Aarhundrede“s Martshæfte, og som i Virkeligheden er ret betegnende. Det er en Monolog, som Sven Lange har skrevet og lagt Hørups Statue i Munden. Jeg bemærker, at man har bestræbt sig for, hvad for Resten ogsaa denne Opsats gør, at gøre Hørup til Bøndernes eneste store Talsmand. Det gør man udadtil, men jeg maa maaske give en lille Skildring af, hvorledes det gaar, naar de ere højt nok oppe dertil. I denne Monolog, som Sven Lange lader Hørups Statue i Kongens Have fremsige i Mørket, forekommer blandt andet et Afsnit, hvori han taler om Alberti-Historien. Han siger:

„Der kom en Morgen, straks efter at jeg blev stillet op her, en Arbejder, en bluseklædt Mand, forbi, og han raabte op til mig: Har du hørt, at Alberti har meldt sig. Saa fortsætter han: Jeg vidste det ikke, og jeg vidste det. Hvor det var ligegyldigt . . . Saadan en fremmed Gøgler, en Markedstøv — hvad har han med Bønderne at gøre — uden det, at han stjæl nogle Skillinger ud af Lommerne paa dem, medens han muntrede dem med sine Taskenspillerkunster. Det lærer dem at være forsigtige for Fremtiden, og det er kun godt.

Men den anden!“

Det er skrevet godt, man hører ligefrem, at den talende bider Tænderne sammen og hvisler det Had ud, som han nærer til „den anden“. Men han haaner Bønderne, de gik kun en Markedsgøglers Ærinde, han stjæl nogle Penge ud af Lommen paa dem, det var godt, de kunde blive klogere for Fremtiden, det have de godt af. Det er ægte Studentersamfundstankegang af den, der er højt oppe. Det er ikke den, man faar samlet et bredt Venstreflertal paa. Saadan ere de altsaa endnu. Den højtærede Indenrigsminister sad den Gang som Redaktør af dette Tidsskrift; om han er enig med Forfatteren, skal jeg ikke kunne sige, men Haanen af Bønderne, denne bidende Haan, har han givet Plads i sit Tidsskrift.

Nu vil jeg for Resten antage, at adskillige, ogsaa af Studentersamfundets Mænd, siden den Tid have faaet Øjnene op for, at det var i Virkeligheden noget andet end Bøndernes Penge, Alberti stjæl. Han stjæl deres Tillid, deres Tro paa sig selv. Men de, der have set, at det var mere end Pengene, ville vel ogsaa have set, at der var mere end Omsorg for Pengene hos de sjællandske Bønder. Derfor tror jeg ikke, at de Herrer fra den Side ville kunne føre Udviklingen videre. Jeg tror det desuden heller ikke af den Grund, jeg før nævned, at Socialdemokraterne ville være de ledende. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) kan give de Herrer nok saa megen Attest for Paalidelighed, kan sige nok saa skønt Amen til den Lovsang, den højtærede Konseilspræsident holdt over de 8 faste Mænd, de sidste paa Skansen, som